

Arrest

nr. 131 841 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn, afkomstig uit Tiko, South West Region.

U verklaart dat u sinds 2000 deelnam aan activiteiten van de SCNC, de Southern Cameroons National Council, een beweging die opkomt voor de rechten van de Engelstalige bevolking in Kameroen. U ging naar rally's, meetings en demonstraties en op 5 januari 2005 bent u dan echt lid geworden van de SCNC.

Op 1 oktober 2007 werd u voor het eerst gearresteerd op de viering van de Independence Day. Samen met vier andere activisten werd u gearresteerd en naar het politiebureau gebracht. Jullie werden slecht behandeld en een maand lang vastgehouden. Door de slechte omstandigheden in de gevangenis werd

u erg ziek en moest u naar het ziekenhuis worden gebracht waar u in een coma belandde. Omdat de agenten ervan overtuigd waren dat u dit niet zou overleven, lieten ze u achter in het ziekenhuis. Na drie maanden behandeling in het ziekenhuis kon u uiteindelijk toch naar huis gaan.

Op 5 februari 2008 werd u opnieuw gearresteerd. U kwam net van een SCNC-meeting in Mutengene en deed uw T-shirt van de SCNC aan. Agenten die langsliepen beschuldigden u van een provocatie en arresteerden u. U werd opnieuw erg slecht en brutaal behandeld in de politiecel en na drie dagen zou u naar de gevangenis van Buea worden overgeplaatst. Toen de wagen waarmee u naar de gevangenis werd vervoerd echter autopech kreeg, slaagde u erin weg te lopen. U ging naar uw huis van waaruit uw huisgenoot u twee dagen later naar uw oom M.Y. in Yaoundé bracht waar u zich ondergedoken hield. Op een dag in mei 2008 kwam u uw oude klasgenoot L.P. tegen. Hij vertelde u over een school in België en hij zei u dat dat een manier zou kunnen zijn om Kameroen te verlaten. De volgende dag ging u dan met L.P. naar een internetcafé om een aanvraag in te dienen om op die school te studeren. L.P. heeft u hierna nog verder geholpen met het regelen van allerlei documenten om een studentenvisum te kunnen aanvragen. Eind september 2008 bent u naar de luchthaven in Douala gegaan om met uw studentenvisum naar België te reizen. Daar werd u echter tegengehouden door een migratieofficier. Nadat een schoonmaker van de luchthaven een praatje had gemaakt met deze officier kon u toch vertrekken. Op 29 september 2008 bent u in België aangekomen.

Omdat u in het begin uw studentenvisum had en dus legaal in België kon verblijven, vroeg u niet onmiddellijk asiel aan. Op 2 april 2012 diende u dan toch een aanvraag voor regularisatie (9bis) in. Deze aanvraag werd op 18 september 2012 onontvankelijk verklaard. Op 6 april 2012 had u ook een aanvraag voor medische regularisatie (9ter) ingediend. Deze werd eveneens op 18 september 2012 geweigerd. Op 11 februari 2013 vroeg u opnieuw regularisatie (9bis) aan. Op 13 februari 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 14 mei 2014 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas van waaruit u op 18 juni 2014 opnieuw een regularisatieaanvraag indiende, dewelke op 19 juni 2014 werd geweigerd. Uiteindelijk zou u op 20 augustus 2014 naar Kameroen worden teruggestuurd. Deze geplande repatriëring werd echter uitgesteld, omdat u op 19 augustus 2014 asiel hebt aangevraagd.

Vanuit België kwam u nog te weten dat onbekende mensen in 2012 naar de bureaus van uw moeder zijn gekomen om u naar u te vragen en dat uw oom op 17 augustus 2014 in elkaar werd geslagen door onbekende mannen die achteraf een briefje bij hem achterlieten waarop stond dat u het volgende slachtoffer zou zijn.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Kameroens paspoort, een kopie van uw geboorteakte, uw lidkaart van de SCNC, een e-mail van uw zus, een foto van een SCNC-demonstratie en een dissertatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten. Zij hebben u twee maal gearresteerd omwille van uw activiteiten voor de SCNC en omdat u bij uw tweede arrestatie bent ontsnapt uit politiehechtenis. U verklaarde dat u sedertdien in heel Kameroen wordt gezocht en dat u vreest door de Kameroense autoriteiten te worden vermoord of in de gevangenis gestopt (CGVS p.5,6,15). Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat er op 1 oktober 2007 in Tiko 5 SCNC-leden werden gearresteerd, laat staan dat er enige berichtgeving terug te vinden is waaruit zou blijken dat minstens u zelf als SCNC-lid gedurende een maand werd vastgehouden in Tiko volgend op de viering van 1 oktober 2007, waarna u omwille van geleden mishandeling en slechte detentieomstandigheden gedurende drie maanden diende te worden gehospitaliseerd. Aangezien uw arrestatie plaats vond tijdens de uitoefening van uw activiteiten voor de SCNC en er in vermelde periode wel degelijk berichtgeving terug te vinden is met betrekking tot incidenten – in diverse andere steden – die van kleinere omvang zijn dan de door u aangehaalde feiten (onder meer de arrestatie en detentie gedurende drie dagen van vijf SCNC'ers) dient te worden geconcludeerd dat de door u verklaarde arrestatie op 1 oktober 2007 en daaropvolgend uw opsluiting gedurende 1 maand evenmin hebben plaatsgevonden. Deze vaststelling heeft evengoed impact op de geloofwaardigheid van uw tweede arrestatie vermits u die expliciet leert aan de eerste: u verklaarde immers dat u in de gevangenis zou worden opgesloten omdat dit uw tweede arrestatie was (CGVS p.14).

In het verlengde hiervan is het trouwens opvallend dat u in de door u bij het asioldossier gevoegde dissertatie van uw hand, dd. juni 2010, in het kader van uw studies Internationale Politiek, 'Peace and Conflict Monitor: the Anglophone Problem in Cameroon,' expliciet ruimte geeft aan een korte uiteenzetting over uw persoonlijke betrokkenheid, als slachtoffer van de marginalisatie van de Engelstalige minderheid in Kameroen, bij het onderzoeksthema, maar dat u op geen enkele manier er melding van maakt dat u zelf ook slachtoffer zou zijn geweest van mensenrechtenschendingen. U

beperkte zich in uw uiteenzetting over uw persoonlijk wedervaren tot discriminatie op de arbeidsmarkt en scheve opmerkingen door Franstalige Kameroeners (dissertatie, p. 8-9).

Het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsproblemen vindt daarbij bevestiging in de vaststelling dat uw gedrag bezwaarlijk te rijmen valt met een ernstige vrees voor vervolging. Zo hebt u wel erg lang gewacht alvorens u een asielaanvraag hebt ingediend in België. U bent namelijk in september 2008 aangekomen, maar hebt tot 19 augustus 2014 gewacht om asiel aan te vragen. U verklaart dat u bij uw aankomst uw studentenvisum had, dat u legaal in België verbleef en dat u toen dus veilig was (CGVS p.9). U verklaart dat u ook niet goed wist wat asiel was, waardoor u toen geen asiel hebt aangevraagd. Op 2 april 2012 hebt u dan voor het eerst regularisatie (9bis) aangevraagd. U heeft toen voor het eerst ten overstaan van de Belgische instanties melding gemaakt van uw vervolgingsproblemen, zij het toen ter verklaring waarom u niet in staat was uw regularisatieaanvraag in te dienen vanuit uw herkomstland. U voegde toen ook een foto toe waarop u te zien was in een ziekenhuis. Deze aanvraag werd op 18 september 2012 onontvankelijk verklaard. Ook uw aanvraag voor medische regularisatie (9ter) die u op 6 april 2012 had gedaan, werd op 18 september 2012 met een negatieve beslissing afgesloten. Ondanks deze negatieve beslissingen hebt u het nagelaten om asiel aan te vragen, terwijl u op dat moment volgens uw verklaringen wel reeds nood had aan internationale bescherming. Op 11 februari 2013 deed u dan nogmaals een poging voor regularisatie (9bis), maar op 13 februari 2014 werd deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Hierna startte u geen nieuwe procedure om verblijfsdocumenten in België te verkrijgen, tot op 14 mei 2014 tijdens een SEFOR-actie door de Belgische autoriteiten werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Naar aanleiding hiervan werd u naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas overgebracht, waar u opnieuw geen asiel aanvroeg, maar op 18 juni 2014 nogmaals een aanvraag tot regularisatie indiende, dewelke op 19 juni 2014 met een negatief antwoord werd afgesloten. Ook hierna haastte u zich niet om asiel aan te vragen, u wachtte daarentegen tot 19 augustus 2014, precies een dag voor uw geplande repatriëring naar Kameroen op 20 augustus 2014, om eindelijk een asielaanvraag in te dienen.

Wanneer u werd gevraagd waarom u zolang hebt gewacht om asiel aan te vragen, zei u meerdere keren dat u niet wist dat asiel een andere procedure was en dat u, als u dat had geweten, dat zeker en vast wel zou hebben gedaan (CGVS p.9). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer u dan voor het eerst hoorde over asiel, zei u dat dat in mei 2014 was, toen u in het Centrum voor Illegalen in Merksplas bent aangekomen. Hierna werd u dan gevraagd waarom u, terwijl u al sinds mei over het bestaan van de asielprocedure wist, toch nog enkele maanden hebt gewacht, tot 19 augustus 2014, om effectief asiel aan te vragen, herhaalde u opnieuw dat u niet wist dat asiel een andere procedure was en zei u dat u toen met regularisatie bezig was (CGVS p.9). Deze uitleg is niet geloofwaardig en wel in eerste instantie gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat uw verloofde C.A.B. (O.V. 119.953) zelf wel vertrouwd is met de eigenheid van de asielprocedure. Zij had immers op 27 november 2012, in de periode voor u (in juli 2013, cfr DVZ verklaring, rubriek 15b) met haar een relatie bent begonnen, een asielaanvraag ingediend, aanvraag waarin het CGVS op 11 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, beslissing die in beroep op 21 mei 2013 werd bevestigd door de RVV. Dat u dan slechts in mei 2014 voor het eerst zou vernomen hebben van het bestaan van een aparte asielprocedure is op zijn minst onwaarschijnlijk te noemen.

Daarenboven, zelfs indien zou worden meegegaan in uw redenering dat u niet eerder dan in mei 2014 heeft beseft dat er een aparte asielprocedure is en dat u vervolgens nog langer heeft gewacht om asiel te vragen omdat u nog bezig was met een regularisatieaanvraag, moet erop worden gewezen dat u deze regularisatieaanvraag pas heeft ingediend op 18 juni 2014, terwijl u verklaarde al sinds mei 2014 van de asielprocedure af te weten. Ook de vaststelling dat u na het afsluiten van deze regularisatieaanvraag op 19 juni 2014 nog twee maanden hebt gewacht, tot 19 augustus 2014, is zeer opmerkelijk. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat uw pogingen tot verklaringen voor de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag ongeloofwaardig zijn. Daarbij mag in het algemeen van iemand die nota bene verklaart Bachelor in de Rechten en Master in de Internationale Politiek te zijn redelijkerwijs worden verwacht dat deze zich beter en sneller informeert over dergelijke zaken als asielprocedures. Dat u dit duidelijk hebt nagelaten, bevestigt dan ook de ongeloofwaardigheid van uw vrees.

Daarnaast geeft uw gedrag voor uw vertrek uit Kameroen evenmin blijk van een ernstige vrees voor vervolging of een dringende noodzaak om uw land van herkomst te verlaten omwille van een gegronde vrees voor uw leven en fysieke integriteit ten opzichte van de Kameroense autoriteiten. U verklaart immers dat u in juni 2008 uw reispaspoort hebt vernieuwd (CGVS p.8). U verklaart dat u op dat moment in Yaoundé ondergedoken zat bij uw oom en dat u niet zelf naar de paspoortdienst bent gegaan, maar dat L.P. dat voor u heeft gedaan. Echter, het blijft vaststaan dat u zich, door een paspoort met uw gegevens te laten vernieuwen, in het vizier van de autoriteiten begeeft, terwijl dat net hetgeen was wat u

probeerde te vermijden door bij uw oom in Yaoundé onder te duiken. De vaststelling dat u een dusdanig risico hebt genomen, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts is het opmerkelijk dat u eerst verklaart dat u, toen u in Yaoundé was ondergedoken, op zoek was naar manieren om het land te verlaten (CGVS p.6), om kort daarna te verklaren dat u voortdurend binnen zat, ondergedoken, en dat u dus geen informatie over mogelijke manieren om het land te verlaten kon krijgen (CGVS p.8). Dat een studentenvisum regelen voor u de enige mogelijke optie bleek om uw land van herkomst te verlaten, is eveneens opmerkelijk. Als u dermate dringend uw land wenste te verlaten uit vrees voor uw leven, is het weinig aannemelijk dat een procedure voor een studentenvisum waarop u enkele maanden moest wachten - u verklaarde immers dat u in mei een aanvraag voor een school in België had ingediend en dat u uw visum uiteindelijk in augustus hebt gekregen - voor u de enige optie was. Dat u bovendien pas op het idee kwam om deze procedure te starten in mei, toen u al bijna vier maanden was ondergedoken, en toen u toevallig een ex-klasgenoot tegen het lijf liep die hierover begon, is eveneens weinig aannemelijk. Als u werkelijk een ernstige vrees had voor uw leven kan redelijkerwijs worden verwacht dat u meer pogingen zou hebben ondernomen om zich ten minste te informeren naar mogelijke manieren om uw land van herkomst te verlaten. Opnieuw blijkt dat u dit hebt nagelaten. Dit komt de geloofwaardigheid van de ernst van uw probleem weerom niet ten goede.

Verder verklaarde u dat u in de luchthaven van Douala, toen u dan uiteindelijk uw land besloot te verlaten, door een officier van migratie werd vastgehouden omdat u voortvluchtig was, maar dat deze u na de tussenkomst van een schoonmaker van de luchthaven toch liet gaan. U verklaart niet te weten wat de officier en de schoonmaker hebben besproken, maar na het gesprek zou de migratieofficier u hebben gezegd dat u mocht gaan, maar dat u niet mocht terugkomen (CGVS p.16). Dit is echter weinig aannemelijk. Als u werkelijk in die mate door de Kameroense autoriteiten wordt vervolgd dat u vreest voor uw leven, en als u werkelijk een voortvluchtige gedetineerde was - u verklaarde immers te zijn ontsnapt wanneer u naar de gevangenis van Buea werd overgebracht - is het allerm minst plausibel dat diezelfde autoriteiten, wanneer ze u uiteindelijk weer hebben gevat, u zomaar zouden laten gaan. Deze verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees. Deze en voorgaande vaststellingen van onaannemelijkheid omtrent uw gedragingen in Kameroen en België staan in schril contrast met de door u verklaarde ernstige vervolgingsfeiten (1 maand opsluiting met ernstige mishandeling, waarna 3 maanden hospitalisatie, 3 dagen hechtenis met mishandeling waarna ontsnapping) en de ernstige vervolgingsvrees (vervolging door de autoriteiten in heel Kameroen, vrees vermoord te worden of opgesloten in de gevangenis) die u hieruit afleidt, en leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan deze door u verklaarde feiten en vrees.

Wat uw engagement voor SCNC betreft, moet worden vermeld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat leden en/of sympathisanten van deze beweging niet actief door de autoriteiten worden vervolgd, ook al wordt deze organisatie door de Kameroense autoriteiten als illegaal beschouwd. Manifestaties en meetings van SCNC-leden worden weliswaar door de autoriteiten onderbroken gezien er nooit toelating wordt gegeven voor dergelijke bijeenkomsten. Het gebeurt daarbij dat aanwezigen worden gearresteerd. Zulks gebeurt vooral nabij de datum van 1 oktober, wanneer het SCNC Independence Day viert. Vaak betreft het hier dan administratieve aanhoudingen die van korte duur zijn en waarna zelden officiële beschuldigingen volgen. Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt kan dan ook niet besloten worden dat louter uw engagement voor de SCNC kan volstaan voor de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw lidkaart van SCNC, de foto tijdens een demonstratie en de dissertatie "Peace and Conflict Monitor: The Anglophone Problem in Cameroon", tonen aan dat u zich engageerde voor de SCNCbeweging en de positie van Engelssprekende Kameroeners. De e-mail van uw zus betreft het incident met uw oom, maar bevat als briefwisseling van een naaste verwante geen objectieve bewijskracht en kan bijgevolg niet opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde feiten. De kopieën van uw paspoort en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die actueel niet worden betwist. De in uw eerste regularisatieaanvraag teruggevonden foto toont geeft blijk van een hospitalisatie in Kameroen, maar biedt als dusdanig geen informatie over de omstandigheden die hebben geleid tot deze hospitalisatie. Bijgevolg is deze foto niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen kan beïnvloeden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er echter geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 oktober 2014 de schending aan van artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en *"de asielaanvraag van verzoeker gegrond te verklaren"*. In ondergeschikte orde vraagt hij de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen stukken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, gezien (i) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen berichtgeving gevonden werd over een arrestatie van vijf SCNC-leden in Tiko op 1 oktober 2007, noch over verzoekers bewering dat hij als SCNC-lid gedurende een maand werd vastgehouden in Tiko volgend op de viering van 1 oktober 2007, waarna hij omwille van geleden mishandeling en slechte detentieomstandigheden gedurende drie maanden diende te worden gehospitaliseerd, hoewel er in de vermelde periode wel degelijk andere berichtgeving terug te vinden is met betrekking tot incidenten, in diverse andere steden, die van kleinere omvang zijn dan de door verzoeker aangehaalde feiten; (ii) verzoeker sinds september 2008 in België verblijft, maar pas op 19 augustus 2014 een asielaanvraag indiende; (iii) verzoeker in juni 2008 zijn reispaspoort heeft vernieuwd bij de Kameroense autoriteiten (gehoorverslag p. 8); (iv) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat leden en/of sympathisanten van deze beweging niet actief door de autoriteiten worden vervolgd.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker *“dat hij weldegelijk door de nationale autoriteiten op de viering van de Independence Day gearresteerd en opgesloten werd”*. Volgens hem hebben de elementen waarop de commissaris-generaal zich baseert *“geen decisief karakter”* om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen. Het feit dat geen informatie teruggevonden werd over de arrestatie op 1 oktober 2007 is volgens hem niet voldoende om zijn stelling niet ernstig te nemen, gezien uit geen element blijkt *“dat alle arrestaties van activisten van SCNC steeds het voorwerp maken van berichtgeving”* en gezien het algemeen geweten is *“dat de rechten van de mens in Kameroen niet gerespecteerd worden en de autoriteiten niet aarzelen om over illegalen arrestaties over te gaan”*. Hij acht het *“dan ook mogelijk dat bepaalde arrestaties geheim blijven”* omdat dergelijke arrestaties onmogelijk gepubliceerd kunnen worden, *“want niemand weet meestal waar de betrokkenen zich bevinden”*.

De Raad wijst er vooreerst op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

In casu zijn verzoekers verklaringen -dat op 1 oktober 2007 vijf SCNC-leden werden gearresteerd in Tiko en dat hijzelf vervolgens gedurende een maand werd vastgehouden in Tiko volgend op de viering van 1 oktober 2007, waarna hij omwille van geleden mishandeling en slechte detentieomstandigheden gedurende drie maanden diende te worden gehospitaliseerd- geheel onaannemelijk, gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, nergens een vermelding kon terugvinden van het vermeende incident in Tiko, terwijl er wel informatie teruggevonden werd over minder ingrijpende en minder langdurige incidenten in diverse andere steden op en rond Independence Day 2007.

De argumentatie in zijn verzoekschrift *“dat de rechten van de mens in Kameroen niet gerespecteerd worden en de autoriteiten niet aarzelen om over illegalen arrestaties over te gaan”*, dat het *“dan ook mogelijk (is) dat bepaalde arrestaties geheim blijven”* omdat dergelijke arrestaties onmogelijk gepubliceerd kunnen worden, *“want niemand weet meestal waar de betrokkenen zich bevinden”*, is niet dienstig, gezien uit het administratief dossier blijkt dat CEDOCA eveneens interne bronnen bij SCNC contacteerde en dat deze bronnen evenmin het door verzoeker beweerde incident konden bevestigen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij op coherente en plausibele wijze heeft uitgelegd waarom hij zo lang heeft gewacht om asiel aan te vragen. Hij herhaalt dat hij in België aankwam met een studentenvisum, dat hij na zijn studies besliste om over zijn problemen in Kameroen te praten met het oog op een bescherming en geadviseerd werd om een regularisatieaanvraag in te dienen, alwaar hij zijn vrees voor vervolging uiteengezet heeft. Volgens verzoeker toont *“het loutere feit dat het asielrelaas van verzoeker in zijn eerste regularisatieaanvraag voorkomt, aan dat hij de intentie had om de bescherming aan te vragen conform de bepalingen van de conventie van Geneve”*. Hij stelt dat hij in het centrum voor illegalen opnieuw een regularisatieaanvraag indiende en pas *“zeer laat”* besepte dat de geschikte procedure in zijn geval de asielprocedure was.

De Raad antwoordt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker -een universitair geschoolde en intussen 34-jarige man- beweert zowel op 1 oktober 2007 als op 5 februari 2008 gearresteerd te zijn geweest in zijn land van herkomst, hij om deze reden in september 2008 naar België vluchtte en hij op 2 april 2012 reeds een regularisatieaanvraag indiende, maar alsnog tot 19 augustus 2014 wachtte om asiel aan te vragen, hoewel hij in 2005 reeds een advocaat consulteerde voor zijn regularisatieaanvraag en zijn verloofde C.A.B. -met wie hij samen is sinds juli 2013- op 27 november 2012 reeds een asielaanvraag had ingediend die op 11 februari 2013

werd geweigerd, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

De bewering *“dat het asielrelaas van verzoeker in zijn eerste regularisatieaanvraag voorkomt”* en dat hij pas *“zeer laat”* beseftte dat de geschikte procedure in zijn geval de asielprocedure was, doet hieraan geen afbreuk, gezien verzoeker beweerde in mei 2014 te hebben beseft dat er een aparte asielprocedure is (gehoorverslag p. 9), maar alsnog een regularisatieaanvraag heeft ingediend op 18 juni 2014, die op 19 juni 2014 werd afgesloten, waarna hij vervolgens nog twee maanden wachtte om een asielaanvraag in te dienen.

De stellingen van verzoeker, aangaande het verlengen van zijn reispaspoort, dat hij wist dat deze verlenging *“de persoonlijke aanwezigheid van de titularis niet vereist”* en dat zijn vriend bereid was hem hiermee te helpen, waardoor het *“geen onredelijk risico”* was, doen geen afbreuk aan het feit dat het paspoort verlengd werd op basis van verzoekers eigen gegevens en dat hij tevens *“extra documenten (moest) geven om een pp te vernieuwen”* (gehoorverslag p. 8-9).

Dat verzoeker zich, in de periode dat hij beweerde ondergedoken te leven (gehoorverslag p. 8), dermate in de belangstelling van de autoriteiten plaatste, zonder overigens te weten hoe zijn vriend L.P. deze verlenging zou regelen (gehoorverslag p. 8), doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat leden en/of sympathisanten van deze beweging niet actief door de autoriteiten worden vervolgd. Hij stelt dat het algemeen geweten is *“dat de leden en sympathisanten van de SCNC vervolgd worden”*.

Deze loutere ongestaafde bewering toont niet aan dat de informatie in het administratief dossier - waaruit blijkt dat leden en/of sympathisanten van deze beweging niet actief door de autoriteiten worden vervolgd, dat manifestaties en meetings van SCNC-leden weliswaar door de autoriteiten worden onderbroken gezien er nooit toelating wordt gegeven voor dergelijke bijeenkomsten en het daarbij gebeurt dat aanwezigen worden gearresteerd, maar dat zulks vooral gebeurt nabij de datum van 1 oktober en het hier dan administratieve aanhoudingen van korte duur betreft waarna zelden officiële beschuldigingen volgen - foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing: *“De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw lidkaart van SCNC, de foto tijdens een demonstratie en de dissertatie “Peace and Conflict Monitor: The Anglophone Problem in Cameroon”, tonen aan dat u zich engageerde voor de SCNCbeweging en de positie van Engelssprekende Kameroeners. De e-mail van uw zus betreft het incident met uw oom, maar bevat als briefwisseling van een naaste verwante geen objectieve bewijskracht en kan bijgevolg niet opwegen tegen de hierboven gedane vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde feiten. De kopieën van uw paspoort en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die actueel niet worden betwist. De in uw eerste regularisatieaanvraag teruggevonden foto toont geeft blijk van een hospitalisatie in Kameroen, maar biedt als dusdanig geen informatie over de omstandigheden die hebben geleid tot deze hospitalisatie. Bijgevolg is deze foto niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen kan beïnvloeden.”*

Verzoeker laat de motivatie dienaangaande onbesproken in zijn verzoekschrift en de Raad neemt deze dan ook over.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER